

Христа и на Свѣта Богородица, а обрученъ на България; ако той си остане нейнъ юнакъ, то кой знае какво ще бжде за напрѣдъ? Който не се спуща на нищо, тойзи нищо и не печели. Давко обичаше българката, както я обичаше българскиятъ вѣйвода Халжи Дамигръ. Той прѣкрати прѣговоритѣ съ комитетъ и тръгна назадъ за Балкана.

Пажуваше по България младий Данко съ двача другари, турени при него отъ законниятъ комитетъ за да му покажатъ страната. Отъ всѣко село, отъ всѣки градъ наливаха дѣтцата отъ училището на пжтъ съ свойтъ учитель, който въ Олрнческый вилаетъ се нарича даскалъ, а въ Дунавскыйтъ учиталъ. Даскалитѣ отлично умѣяха да водятъ лѣтната като роти, да ги наръждатъ за посрѣшание на посѣтителитѣ, да пѣятъ съ дѣтцата църковни пѣснопѣния и да си излитатъ гласа за: многоя лѣта на напншаха и на онова лѣта, което причѣтствуваха; по лѣ което даскалитѣ съ церемонизаленъ маршъ пригужаваха гостенина по града, по своето жилище. Така чествуваха и млалитѣ Данка.

Единъ отъ съпжтницитѣ, като забѣлѣжи удивление въ чертитѣ на лицето на Данко, рѣча усмихвайки се:

— Какъ сж обучили лѣтцата? Не числя че по-добрѣ ще да учатъ въ старий Киевъ, за койго разказватъ такива чудеса; хората говорятъ, че койго влѣзе въ него, тойзи изведнѣжъ ще поуучѣе, койго въ него поживѣе, тойзи, ако бжде Полякъ, обръща се на Славянинъ, а който отъ него излѣзе, той става или воененъ или господарствененъ человекъ.

Доволенъ отъ своитѣ разумни рѣчи съпжтника още веднѣжъ се усмихна; той е билъ въ Виѣна и въ Италия, не достигналъ до Франция и сега служаше на приповнатийтъ комитетъ, въ качеството ту на докторъ, ту на учитель. Данко глѣдаше българскитѣ дѣтци, надрѣждата на бждщето. Немъ, който бѣ дошълъ отъ държавата на порѣдъка и на строгото благочиние се покача странно че при такива вѣликолѣпни посрѣщания, никой не попита нито него, нито съпжтницитѣ му отъ каква сж вѣра, не поиска отъ тѣхъ паспортъ и не се погрижи да утѣе кои